

personis quæ non possunt in ius vocari, si quis ergo in ius vocare voluerit, vtrique non poterit, ergo necessitas imponitur etiam ex parte actoris, quia si quis vellet agere contra aliquam ex illis personis, vtrique imponeretur necessitas non aperiendi. * Ben. Oze. sibi met contradicit. nam dixit supra non dari rubri. contrariam nigro, nunc dicit rubr. affirmatiuè de in ius voca. nigrum vero negatiuè, quod vt supra dixi non est credendum. Non obstat rubr. & nigrum de in ius vocan. quia regula illius nigri est affirmatiua, vt patet in l. j. ff. de in ius voca. illud postea residuum nigri, non est aliud quàm excep. & fallent. sed fallentiæ non considerantur vt tradit Dec. in l. Imperium. num. 5. ff. de iurisd. om. iudic. & in l. j. ff. de regul. iur. Purpu. in ru. ff. sol. matrim. nu. 2. allegat gloss. in l. suis. §. puto. ff. de hæred. insti. & nota. dixit Bar. in l. i. §. quis in ius vocatus nõ ferit, quia ea quæ frequenter accidunt sunt consideranda. l. nam ad ea. ff. de legi. domini de rot. Ro. deci. 3. 10. in nouis, cum igitur regula attendatur, quæ est affirmatiua, rubr. affirmatiua, concordabit, & cum regula nõ inducat necessitatem sequitur quòd nec etiã rubri. cum ad eam referatur & non ad fallentias quæ non attenduntur. * Oze. ideo dicas alio modo, ¶ dato quod d. rubr. referatur ad eas personas quæ possunt conueniri, & tunc in actiua significatione, denotat necessitatem, quod probò si quis sit mihi obligatus ad ceterum, vel si quis tener rem meam, non possunt propria auctoritate mihi ius facere, sed debeo contra, eum actionibus experiri. extat. ff. quod met. cau. ergo oportebit me ralem vocare in ius cum omne iudicium incipiat ab in ius vocando. §. si. supra de pe. reme. liti. non ob. ru. C. vt nemo inuitus agat, quia nulla rubr. debet intelligi, quando quis non vult aliquo modo petere ius suum, quia tunc non cogatur inuitus agere, sed si quis vellet aliquo modo rem suam petere, vel sibi debitam, astringitur in ius vocare, cum liter agere non possit. * Be. si necessitas ita consideratur sequetur quod & rubr. nostra per nomen importaret necessitatem quæ est de actiuius, & cuiusque volenti agere sicut imponitur necessitas in ius vocan. ita habenti actionem, si pupillus. §. si. ff. de nego. gest. quæ necessitas est causatiua, & non præcisa vt omnino ego cogar in ius vocare, sed quando ego agere volo, sed si agere nollem vtrique nõ possem astringi ad in ius vocandum. & hoc modo nomina: verba, pronomina, ac omnia, denotant necessitatem, ideo doc. non intelligit de hac necessitate causatiua, sed de præcisa vt declarat Rip. in d. rub. C. de eden. item Docto. aliter reprehendunt hanc saluationem in d. rub. vt Alex. ibi, qui hoc voluit dicere. secundum Ripam. ibi nomina etiam verbalia reperiuntur, in passiuâ significatione. & tamẽ non inducunt necessitatem, vt testamenti factio. §. testamenti. supra de hæred. quali. & differen. §. testes supra de testa. §. legari. supra de lega. l. filius. ff. de testa. Cum igitur nomina verbalia non necessitent in passiuâ significatione nec etiam deberent necessitate gerundia, & ita voluit Claudii, ibi quamuis aliter intelligat Iaf. & Rimi. & Iaso. quoque vult nomina verbalia in passiuâ significatione non necessitare per l. quisquis. C. de postulant. vbi dicitur, quisquis vult esse aduocatus, & sic denotat istud nomen aduocatus, voluntatem in passiuâ significatione vt latius ibi per doct. Claud. ibi alio modo

respõ. dicit enim quòd si actiuam & passiuam significationem daremus gerundio. repugnarent regulæ grammaticales, quæ volunt tantum gerundia habere actiuam significationem. item dicebat Cynus. ibi quod pariter repugnet regulæ grammaticales, si diceremus gerundia importare necessitatem, & quod fuit ei respon. à quibusdam grammaticis. ¶ Sed circa id quod dixit Seifel. respon. Purpu. ibi quod malè vidit grammaticam, quia in contrarium f. cit id quod voluit Priscian. lib. 3. Laurè. Valla, li. j. elegan. c. 29. circa si. adducendo Virgi. vritque videndo fœmina, id est dum videtur, & certè in regulis grammat. patet, vt per CHRISTOPHORVM Saxi Perusinum excellentissim. tempestare nostra grammaticum, in suis regulis grammaticibus, & per Vitruuium & per Barrol. sed nemo melius tetigit materiam gerundij, quàm d. præceptor meus Christophor. Sax. & in effectu tenent omnes hi. quod gerundium, actiuam & passiuam significationem habeat. scilicet in his quæ veniunt à verbis actiuis, neutris, transitiuis, & communibus, quæ cum habent vtramque significationem, eodem modo habent gerundia ab eis venientia, vt in quolibet casu gerundij poteritis inspicere, vt declarat, & exemplis & auctoritatibus ostendit vtramque significationem actiuam & passiuam d. præceptor meus: circa id quod dicebat Cyn. repræhendit Corne. ibi. ¶ quia reperitur gerundium denotans necessitatem, inquit ipse: vt est videre in donato. faciendum fuit, legendum, scribendum, & c. omnia ista necessitatem importat, item allegat Virgi. xi. Aeneido. ibi aut pacem Troiano, & c. & Virgi. in Bacchic. eglora 8. à quo non discrepat Seifel. & Purpu. ibi, & Felyn. in cap. j. de mutuis petitiõ. & in capi. exceptionem de except. qui dicunt quòd gerundium importat necessitatem, quãdo definit in dum, adiuctum verbo est, & ita dixit Vitruuius, Licini, Rubeus, & Barto. Philaites in regulis grammaticibus quod in effectu puto verũ ¶ quia tale gerundium resoluitur per ista verba necesse est, oportet, & debet, vt tradit præceptor meus in d. is regul. & alij grammatici quod approbat Alciatus in rubrica. C. de edendo. ¶ quæ verba important necessitatem, nam de verbo necesse est, nemini dubiũ oritur, de verbo debet, est clarem, vt est gloss. in l. sepè. ff. de offic. proconsul. de cilio, rot. Ro. 37. in nouis cap. vt fama. de sentè. exco. cap. obligat. de appellat. clement. ij. in verbo de beant. de stat. mona. l. prætor. ff. de edendo. l. j. §. j. ff. quod quisque iur. Bart. in l. iij. C. de pign. glo. & doct. in cap. proposuit, de appel. Gar. in l. j. de iur. & iur. licet quandoque possit denotare potentiam vt per Bar. in d. l. creditores. C. de pigno. not. in l. obseruare. C. de offic. procon. item quãdoque denotat honestatem vt per Bar. in d. l. obseruare & Iaf. in l. j. de iur. & iur. item resoluitur per verbum oportet, quod pariter denotat necessitatem, cano. non oportet. 3. q. 9. cap. fin. de lit. contestat. in vj. l. cum oportet. C. de bon. qua. lib. Bartol. Iafon. & Seifel. in d. l. j. de iur. & iur. Soci. in l. qui roma. §. Calimachus nu. 7. ff. de verbor. obligatio. Bart. in l. pen. ff. de alie. iudi. mu. caus. fact. glo. in cap. si. de litis contestat. in vj. Seifel. in l. non solum. §. sciendum. de non. ope. nunc. Iaf. in l. si quando. nu. 2. §. C. vnde. v. Corasi. in l. humanitatis, in fin. C. de impuber. & ali. sub. Deci. in capi. intelleximus, vt per iudicet quandoque pro decet exponatur, vt per

Doctor.